

S dárkem od dědečka vyrazí Ondřej Perušič za svojí vlastní olympijskou medailí

4.8.2024 - | Česká olympijská

Letos je pro něho takovou metou olympijská medaile. Opět je možné použít příměr o dlouhé cestě, na které má každý krok svůj význam. Nejlepší český beachvolejbalový pár totiž cestoval s nemalými ambicemi už na minulé hry do Tokia, jenže tam se všechno zvtlo: Perušič musel po covidovém nálezů do karantény, následoval tréninkový a herní výpadek, sice jedna výhra, ale konec ve skupině. Už tehdy, ještě než opustil Tokio, se pražský rodák Perušič rozhodl: Takhle to skončit nemůže!

„Tokijská zkušenost nám dala velkou motivaci. Tehdy jsme na olympiádu jeli v dobré formě a přišlo zklamání. Okamžitě jsem věděl, že takhle končit by bylo nefér vůči naší práci, našemu týmu, Mám vynikajícího spoluhráče i trenéry, všichni jsme si zasloužili ještě jeden cyklus,“ prozrazuje volejbalista.

Původně se Schweinerem opravdu uvažovali, jestli svoji sportovní dráhu neuzavřít v Tokiu. Oba studovali vysokou školu, a přemýšleli, zda se nadále živit sportem, nebo se všim všudy odejít do civilního života.

Perušič to vyřešil po svém. Po dokončení studia na Právnické fakultě Univerzity Karlovy nastoupil už jako magistr na těžší univerzitě na Filozofickou fakultu. Věnuje se dějinám se zaměřením na mezinárodní vztahy a také oboru politické teorie. Rok po Tokiu se oženil, což učinil i Schweiner. A všechno tohle dokázal skloubit s přípravou na Paříž.

Nese si s sebou nejen motivační vzpomínku na Tokio, ale také inspiraci v podobě stříbrné olympijské medaile, kterou k osmnáctinám dostal od svého dědečka. Boris Perušič si stříbro odvezl z Tokia v roce 1964 jako člen volejbalové reprezentace a po letech ho věnoval vnukovi.

Tehdy ovšem nebylo tak jasné, v jakém sportu se ho Ondřej Perušič pokusí napodobit. Do devatenácti let hrál florbal, zahrál si i na juniorském mistrovství světa. Zároveň se už tehdy prosazoval v beachvolejbalu, k němuž odbíhal od klasického šestkového volejbalu. Také je milovníkem šachů, u nich ale vždy šlo jen o koníček, byť velmi významný.

Každý, kdo se účastnil „covidové“ olympiády v Tokiu, Perušiče nevyjímaje, si váží možnosti zažít největší sportovní svátek světa s fanoušky, rodinami a nejbližšími v hledišti a na krásných místech, které je možnost poznat.

„Osobně si myslím, že si plážový volejbal nemohl přát lepší místo k turnaji, než je pod Eiffelovou věží. Je to zážitek pro všechny,“ neskrývá Perušič. Zároveň si uvědomuje, že sdílení olympijské atmosféry je určitou odměnou pro nejbližší, bez jejichž pochopení by to měl s naplňováním sportovních cílů o hodně složitější.

„Osobní život při kariéře hodně trpí, často nejsme doma. Já i David jsme měli obrovské štěstí na manželky, které mají obě se sportem zkušenost a ví, co to obnáší. Bez jejich tolerance by to kloubení kariéry a rodiny ani nefungovalo. V našem případě to bylo tak, že jsme si já i David s tehdejšími přítelkyněmi po Tokiu promluvili, s tím, že chceme absolvovat další olympijský cyklus, a že další tři roky bude náš život vypadat přesně tak, jak vypadal. Měly pro nás bezprecedentní pochopení. Je to ale rok od roku náročnější, a čím jsme starší, tím víc máme tendenci předsunout rodinný život jako

prioritu,“ přiznává Perušič.

I proto si přeje, aby měla olympiáda v Paříži pro něho se Schweinerem tu nejlepší možnou tečku.

<https://www.olympijskym.cz/article/s-darkem-od-dedecka-vyrazi-ondrej-perusic-za-svoji-vlastni-olympijskou-medaili>